

Nagy szeretettel köszöntjük körünkben Farkasné Ács Erzsébet fotóművészt, akinek alkotásai most e falakat díszítik.

Sok mindenről szól, sok mindent magába sűrít számomra ez a kiállítás, sok minden miatt örömteli esemény, hogy itt vagyunk.

A képeken Ybl Miklós életművét egy fotós érzékeny szemével vehetjük szemügyre, ő vezet minket részletről részletre. Megmutatja a fény és árnyék játékát a felületeken és íveken, a formák gazdagságát, az építészeti megoldások finomságait, a rejtett részleteket.

Nemcsak a kiállításon vezeti a szemünket, hanem a saját városunkban is, hogy ráismerjünk, észrevegyük, milyen gazdagságot rejt épített környezetünk, s ennek a környezetnek a kialakításában mekkora szerepe lehet egy nagy formátumú építésznek. Csak néhány emblemikus épületet említek, ami Ybl nevéhez fűződik a városunkban: az Operaház, a Fővámház (a mai Corvinus Egyetem), a Bazilika a kupolájával és karcsú tornyaival, és sorolhatnám tovább a bérházakat és palotákat.

Jó látni, hogy amióta a fotók készültek, számos alkotást renováltak (gondoljunk a Várkert együttesére vagy a Festetics palotára), és ezek az épületek a fotók elkészültének időszakához képest új szépségben tündökölnek.

Tavaly ünnepeltük Ybl születésének 200 éves évfordulóját. Itt a Berzsenyiben Boskovitzné Csernyánszky Katalin tanárnő emlékezetes alkotásával emlékeztünk: a fonalakra fűzött rajzokkal, amelyeket a diákok készítettek Ybl épületeiről.

Most pedig az építész halálának 125. évfordulójáról is megemlékezünk. Biztos felidéződtek a nagyobbakban azok a rajzok, amiket ők készítettek a fonálműalkotáson. Így épülnek egymásra a tudás, tanulás rétegei.

Erre való az iskola.

A 10. a osztállyal olyan Erasmus+ projekten dolgozunk, amelynek témája a város, s itt a berzsenyi falain belül kínálja magát a téma, hogy felfigyeljünk rá: az építész és városa, az építész mint a város formálója.

A szervesség, egymásra épülés élménye még itt sem ér véget, hiszen az számomra is meglepetés volt, hogy a fotóművész az osztályom egyik diákjának a nagymamája. Az pedig végképp slusszpoén, hogy a nagymama maga is berzsenyis diák volt, s ez a régi berzsenyis az iskolájának adományozta a képeit, hogy látni tanítson.

Köszönet érte!